

Uusi Kuopion piispa ei pidä kynttiläänsä vakan alla. Savolaisen mafian uusi kelpo jäsen siis. Mutta, mutta... sitten Woolwichin piispan John A.I. Robinsonin päivien (teos Rehellinen Jumalan edessä, 1965) en muista yhdenkään piispan säilyttäneen lampaitaan niin radikaaleilla ajatuksilla kuin **Riekkinen** teoksissaan **Pieni kirja Jeesuksesta** ja **Raamatun monet kasvot**. Kun jälkimmäinen teos on laadittu Kristillisen opintokeskuksen pyynnöstä, sen on kustantanut Kirkon seurakuntatoiminnan keskusliitto ja teos liittyi TV:ssä nähtyyn saman nimiseen Riekkisen vetämään ohjelmasarjaan, voidaankin sanoa, että kysymyksessä oli yksi vaikutusvaltaisimmista puheenvuoroista, mitä kirkkomme raamattukoulutus on tarjonnut seurakuntalaisille. Vika oli siinä, että yksi mies sain näin mahtavan tilaisuuden esittää omaa hyvin kyseenalaista raamattunäkemystään ilman että perinteistä teologia näkyi mailla halmeilla. Riekkisen tarkoituksena ei näytä olleen Raamatun sanoman opettaminen, vaan oman tulkintalinjansa popularisoiminen, vai pitäisikö sanoa propagoiminen.

Avoin keskustelu Raamatusta edellyttäisi toisenlaista otetta. Tällaista opintokirjaa ei pitäisi antaa yhden suunnan edustajan tehtäväksi. Ja Riekkisen olisi pitänyt esitellä muitakin näkemyksiä kuin omaansa. Tiede on niitä pullollaan. Seurakuntalaiset joutuivat näin heitä hämmentävän ja mahdottoman tehtävän eteen. Heiltä pyydettiin kannanottoa mitä vaikeimpiin teologisiin ongelmiin riittämättömän materiaalin perusteella. Menettelyä voisi kutsua indoktrinaatioksi ja jopa aivopesuksi, tahtoihan kirjoittaja "pelastaa aivomme" kirkon perinteiseen oppiin uskoessamme. Ei kai piispallakaan voi olla saneluvaltaa?

"Kirjan ongelmat ovat suuria ja ne siirtyvät mitä suurimmalla todennäköisyydellä sellaisinaan myös seurakuntiin", toteaa eksegetiikan dosentti Timo Eskola Perusta -lehdessä.

Riekkisen mukaan apostolit pitivät Jeesusta tavallisena juutalaisena miehenä, jonka Jumala adoptoi eli otti ottopojakseen. Jeesus ei siinnyt Pyhästä Hengestä. Ylösnousemususko on Riekkiselle vain lainaa persialaisesta zarathustralaisuudesta ja pelkkä vertauskuva sille, että Jeesuksen elämän koettiin jatkuvan kuoleman jälkeen. Riekkisen omaksumasta näkemyksestä johtuen ihminen Jeesus ei voinutkaan sovittaa ihmiskunnan syntejä ristillä eikä myöskään nousta ruumiillisesti ylös taivaaseen. Vasta myöhemmin seurakunta antoi "Jumalan valtakunnan julistajalle ja parhaalle esittelijälle" **kunnianimiä** Vapahtaja, Jumalan Poika, Kuningas jne., "joiden avulla hänen merkitystään uskolle haluttiin selventää". Se, mitä perinteinen kirkko pitää pelastushistorian peruspilarina, on vain "aikaan sidottuja tulkintoja, jotka omalta osaltaan valaisevat mysteeriä".

Näin piispa pala palalta kumoo Jumalan ilmoituksen. Raamattu on pelkkä elämäntodellisuuden heijastaja. Perisyntien sijasta kirjoittaja puhuu vastuullisuuden ja aikuisuuden tarpeesta. Jeesuksesta tulee perinnettä kantava symboli, joka edustaa "elämää palvelevia arvoja", kuten totuutta ja rakkautta. Jos ei ole pelastuksen perustaa, niin ei ole myöskään todellista kristillistä pelastusta.

Kirjan perusteella SKSK:n raamattuopetus on joutunut tiensä päähän. Seurakuntalaiset eivät tällaisesta negativismista saa mitään. He tarvitsevat positivistista Raamattuun perustuvaa opetusta, joka olisi "elämän leipää". Sitä olisi kyllä saatavissa, kunhan ei etusijalle aina etsittäisi vain kriittisiä tutkijoita. Jos kirkko jatkaa tällä tiellä (huippuesimerkinä A. Kylliäinen), kirkosta eroaminen jatkuu. Aidan takana voi ruoho olla vihreämpää! Tällaisia "juttuja" on paras leikkiä Yliopiston suuressa hiekkalaatikossa tuomatta niitä kirkkoon, jossa ne joutuvat vääjäämättä törmäyskurssille Totuuden kanssa: [1.Joh.4:1-3](#); [2:22,23](#).

Paavo Hiltunen
hovioikeudenneuvos
Helsinki
Valoa ristiltä 1/1999

